

[Aage Frandsen.]

har gjort gældende her, også vil indgå i det, som regeringen kommer med på et eller andet tidspunkt i foråret. Så har vores for- søg ikke været spildt. Men uanset hvad der sker, må vi altså komme med forslagene gang på gang. Det er formentlig den eneste måde, det kan lade sig gøre, ved at vi presser på. Så håber vi, at man også gør det ude omkring.

Arbejdsministeren (*Johan Philipsen*):

Jeg har et par enkelte ting, jeg gerne vil have sagt. Først og fremmest i anledning af hr. Simonsens udtalelser, der fik mig til at huske på, at jeg i første omgang glemte at sige noget meget væsentligt. Da jeg rede- gjorde for, at arbejdsmiljøforslaget formo- dentlig bliver fremsat inden sommerferien, burde jeg nemlig have føjet til, at der kom- mer et forslag til ændring af arbejderbeskyt- telsesloven på bygge- og anlægsområdet, forhåbentlig inden for 14 dage, et forslag, som også koster penge — jeg har for tiden en ansøgning undervejs til finansudvalget om bevilling af 30 sikkerhedskonsulenter. Når det forslag fremkommer, er det be- begrundet i, at det er vort ømmeste område, og også begrundet i, at den nye arbejds- miljølov er så omfattende, at man må for- mode, det tager nogen tid, inden den er endeligt vedtaget.

Må jeg i anledning af hr. Aage Frandsens sidste udtalelser sige, at jeg kan ikke være enig i, at der blot er tale om velvilje. Dette område er jo, sådan som hr. Simonsen har skildret det, meget levende, det møder en levende interesse her i folketinget og uden- for, hvilket har ført til årlige ændringer i arbejderbeskyttelsesloven, ændringer, som, så vidt jeg husker, næsten alle er vedtaget i fuld enighed.

Jeg har ikke på forhånd modvilje mod forbudsbestemmelser eller mod en art posi- tivliste — for at bruge et udtryk fra lev- nedsmiddeloven — hvis vi ellers kan blive enige om at begrænse det til nogle af de områder, hvor vi har at gøre med luftarter og stoffer, hvis konsekvenser vi ikke kender.

Med henvisning til hr. Simonsens udta- lelse må jeg medgive, at det er desværre rigtigt, når det bliver sagt, at de sikkerheds- udvalg, vi fik for to år siden, har vi til dato

ikke fået den gavn af, som vi burde have haft.

Til hr. Bertel Pedersen skal jeg kun sige, at det er korrekt, når det bliver sagt, det er forår. Det er solskin og blæst i dag, og jeg garanterer for, at en bondemand kan for- nemme, at det er såtid. Men der er vist ingen, det generer mere end den for tiden værende arbejdsminister, at jeg er nødt til at afvente undersøgelsen af, hvad miljø- lovforslaget koster med hensyn til beman- ding og administration osv.

Byggepladserne har jeg nævnt, men jeg bør måske i anledning af hr. Erik Hansens udtalelse sige, at det jo er karakteristisk for den tekniske tidsalder, vi lever i, at vi får nye risikomomenter på halsen, inden vi egentlig aner, de kunne opstå på dette om- råde. Det er også en af de ting, der får mig til at sige til sidst, at uløste problemer på dette område vil vi fortsat have. Det, der må være opgaven, er i en fremadskridende bestræbelse både lovgivningsmæssigt og først og fremmest ude på pladserne at gøre på dette område, hvad der er os muligt for at holde ulykkesantallet nede på et nogen- lunde antageligt niveau.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Aage Frand- sen*) (SF):

Det er rigtigt, som arbejdsministeren siger, at de fleste ændringer i arbejderbe- skyttelseslovgivningen stort set er gennem- ført i enighed. Dermed være ikke sagt, at det er et mål i sig selv — tværtimod, synes jeg. Grunden til, at de fleste bestemmelser er gennemført også med socialistisk folke- partis stemme, er jo, at der er tale om for- bedringer, selv om der er tale om meget små forbedringer. Det er netop karakteri- stisk, når det drejer sig om arbejderbeskyt- telsen, at det er en fantastisk langsommelig proces, inden det lykkes at få ændringer vedtaget herinde i folketinget. Man skal have et bevismateriale — og et bevismate- riale, der netop går ud over arbejderne ude på arbejdspladserne — man skal have begge parter på arbejdsmarkedet til at acceptere, uanset hvilke risici det medfører. Vi må tænke på, at den sidste større reform skete i 1954, netop på baggrund af et kommissions- arbejde, som vi kan føre tilbage til 1930erne. Det er altså vilkårene. Allerede kort efter